

ת"פ 66330/01/18 - מדינת ישראל נגד אלפונסו דרור

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 66330-01-18 מדינת ישראל נ' דרור(אסיר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד איציק אמיר
נגד
הנאשמים אלפונסו דרור
ע"י ב"כ עו"ד מירב בן שבת

גזר דין

כתב האישום והכרעת הדין

1. הנאשם דרור אלפונסו (להלן: אלפונסו), הורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, במסגרתו יוחסו לו שבעה אישומים המגלמים שמונה עבירות של גניבה בתחבולה, ושלוש עבירות של קבלת דבר במרמה.

האישום הראשון

2. בחודש ינואר 2018 פגש אלפונסו את יעקב הללי, יליד 1928, והאחרון סיפר לו כי הוא אספן רכבים. בנסיבות אלה, הציע אלפונסו להללי לרכוש ממנו שני רכבי אספנות - סוסיתא וקורטינה, תמורת סכום של 4,500 ₪.

הללי נעתר להצעת אלפונסו, נחתם זיכרון דברים בין השניים, והללי שילם לאלפונסו סך של 4,500 שקלים תמורת הרכבים.

בהמשך, סיפר עוד אלפונסו להללי, כי יש בידו לסייע לו לקבל כספים מחברה אשר "מקבלת כספים מחוץ לארץ עבור קשישים שעברו את גיל שמונים", ולצורך כך עליו להעביר לו סכומי כסף.

אלפונסו צייד את הללי בכרטיס "סים" של חברת אורנג' ומסר לו בכזב כי על מנת שהוא יקבל כספים באמצעות כרטיס זה, עליו להניח, פיזית, את הכרטיס ליד הכספומט בעת משיכת כספים.

בהמשך, במספר הזדמנויות, התלווה אלפונסו להללי כאשר האחרון משך כספים בכספומט. בעת משיכת הכסף, עשה הללי כמצוותו של אלפונסו, והניח את כרטיס הסיים ליד הכספומט.

בד בבד, הנחה אותו אלפונסו להקיש סכום מסוים, והוא נטל מיד את הכסף שנמשך מהכספומט מבלי שלהללי היתה אפשרות לספור את הכסף, ולבדוק כמה נמשך מחשבונו. אלפונסו מסר להללי פתקים בהם רשם את הסכומים אשר הוא חייב לו.

בהמשך, טען אלפונסו בפני הללי כי "ישנו עיכוב" בענין הרכבים המובטחים, כמו גם עם קבלת הכספים מהחברה.

במעשיו אלה, קיבל אלפונסו במרמה מהללי סך של אלפי שקלים, ביחד עם 4,500 ₪ עבור עסקת הרכבים שלא בוצעה.

אישום שני

3. בחודש אוגוסט 2017 פגש אלפונסו את ישי בורובסקי, אדם הסובל משיתוק מוחין, נכה בעל 100 אחוזי נכות אשר מתנייד באמצעות כסא גלגלים.

הפגישה אירעה כאשר בורובסקי ניגש, באמצעות כסא הגלגלים שלו, לכספומט, על מנת למשוך כסף מזומן, בסך 300 ש"ח. אלפונסו התקרב אל בורובסקי, הציע לסייע לו ומשך סך של 3,000 ₪, במקום 300 ₪, לקחם אליו, ומסר לבורובסקי כי ישיב לו את כספו למחרת.

באותו מעמד, מסר אלפונסו לבורובסקי את מספר הטלפון שלו, רכש עבורו אוכל ושתייה, תוך שהוא מתחזה בכזב לאדם בשם "סתיו", ונתן לו שני כרטיסי מתנה מסוג "תו הזהב" בשווי של חמש מאות שקלים כל אחד.

בהמשך, הגיע אלפונסו לביתו של בורובסקי. בהזדמנות אחת, טען אלפונסו בפני בורובסקי כי הוא זקוק לכסף לצורך הזמנת גרר, לקח את כרטיס האשראי של האחרון ומשך סכום של 250 ₪. בהזדמנות נוספת, קיבל אלפונסו מבורובסקי את כרטיס האשראי השייך לו, ומשך באמצעותו במרמה סכום של אלפי שקלים.

אישום שלישי

4. בחודש מרץ 2017 הכיר אלפונסו את לילאנה שטרנליב, ילידת 1949. אלפונסו הציע לשטרנליב למכור את רכבה, ולקנות רכב חדש תחתיו "במחיר משתלם".

שטרנליב נעתרה להצעה ואלפונסו הכין זכרון דברים במסגרתו התחייב להעביר את הרכב החדש לשטרנליב תוך 28 ימים, והוא אישר את קבלת הכסף, 4,200 ₪, ממנה.

בהמשך, חדל אלפונסו מלענות לשיחותיה של שטרנליב, ואף לא נראה יותר במקום בו נהגו להיפגש.

אישום רביעי

5. בחודש אפריל 2017 קיבל אלפונסו במרמה את שירותי בית המלון "בלו סי מרבל", אשר כללו, בין היתר, שהות בת 11 ימים, בכך שהתארח במלון ולא שילם עבור שהייתו. אלפונסו התחייב בפני מנהל

בית המלון כי ישלם את חובו, אולם לא עשה כן, ובהמשך הפסיק לענות לטלפונים שהתקבלו מאת בית המלון.

אישום חמישי

6. במועד שאינו ידוע למאשימה, הציג עצמו אלפונסו בפני אנסטסיה לושק כסוחר רכבים. לאור זאת, לושק ביקשה מאלפונסו כי יסייע לה לרכוש רכב. כעבור מספר ימים, מסר אלפונסו ללושק כי איתר עבורה רכב, וביקש כי תשולם לו מקדמה בסך עשרה אחוז מערך הרכב.

לושק מסרה לאלפונסו סך של 4,700 ₪, ובמעמד זה נחתם זכרון דברים במסגרתו התחייב אלפונסו למסור ללושק את הרכב בתוך שבועיים, ולא - כספה יושב לה.

לאחר כחודשיים, ומשלא העביר אלפונסו ללושק את הרכב כמובטח, הוא השיב לה סך של 1,200 ₪, בלבד, והתחייב בפניה כי ישיב לה את יתרת החוב תוך מספר ימים, אך לשווא.

אישום ששי

7. על פי האישום השישי, בחודש דצמבר 2015, יצר צח אורני אופיר קשר עם אלפונסו על מנת לקבל ממנו הצעה בקשר להחלפת רכבים.

אלפונסו הציע לאופיר לרכוש רכב תמורת סכום "אטרקטיבי", וביקש כי אופיר ישלם לו סך של 8,000 ₪. בהמשך, חתמו השניים על זכרון דברים לפיו אלפונסו יעביר לאופיר את הרכב עד התאריך הנקוב שם.

אופיר שילם לאלפונסו סך של 4,000 ₪.

בהמשך, פנה אלפונסו לאופיר והציע לו לרכוש רכב נוסף בסכום כולל של 2,500 ₪. אופיר נעתר להצעה, והעביר לאלפונסו את הסכום המבוקש.

לאחר מספר ימים, העביר אופיר לאלפונסו סכום נוסף על סך 2,000 ₪, נוכח בקשתו של האחרון על מנת "שיקח את הרכב מהסוכנות".

בהמשך לאמור לעיל, אלפונסו לא העביר לאופיר את הרכבים האמורים, נתן לו הסברים שונים, ובהמשך אף חדל לענות לשיחותיו.

בסופו של יום, גנב אלפונסו בתחבולה סך של 8,500 ₪ מאת אופיר (על פי כתב האישום הורשע כאן אלפונסו בשלוש עבירות של גניבה בתחבולה).

אישום שביעי

8. בחודש יוני 2016, הציע אלפונסו ליורם טלפיר לרכוש רכב מסוג טיוטה, באמצעות מכרז. אלפונסו

התחייב בפני טלפיר כי האחרון יקבל את הרכב תוך עשרים ואחת ימים, ולאחר שיעביר לידיו סך של 4,000 ₪.

טלפיר שילם לאלפונסו סכום של 2,000 ₪ וחתם עימו על הסכם בדבר העסקה.

בהמשך, יצר טלפיר קשר עם אלפונסו, אשר טען טענות שונות בדבר דחייה בקבלת הרכב. בסופו של יום, טלפיר לא קיבל את רכבו, ואלפונסו גנב ממנו בתחבולה סך של 2,000 ₪.

9. הואיל ואלפונסו כפר, בתחילה, באשמו, נקבע התיק לשמיעת ראיות. על פי הסכמה אליה הגיעו הצדדים, העידו בתיק אך ורק הקורבנות יעקב הללי וישי בורובסקי, ונשמעה גם עדותה של אימו של האחרון, דפנה בורובסקי.

10. הללי, אדם שמלאו לו כבר תשעים, העיד בחקירתו הראשית, כי בעודו עומד ליד מכוניתו ניגש אליו אלפונסו ושאלו האם הוא אספן של רכבים. הללי השיב בחיוב, או אז הציע לו אלפונסו לרכוש ממנו רכבים מסוג סוסיטא ופורד קורטינה תמורת סך של 4,500 ₪, אשר יועברו אליו מיד.

אודות גניבת הכספים הנוספים על ידי אלפונסו, העיד הללי:

"... הוא היה שם כרטיס עם חור ואמר תשים את זה כאן, אבל צריך את הכרטיס שלך. פתאום הוציא את הכסף ושם בכיס...".

11. הללי שלל מכל וכל כי אלפונסו השיב לידיו את כספו, לאחר שלא סיפק לו את הרכבים ואמר **"שקר, שקר גדול. בחיים לא שמעתי דבר כזה שהוא החזיר כסף"**. בהמשך הרחיב הללי אודות "השקעתו" בכספים מאת "החברה" עליה סיפר לו אלפונסו, כאמור בכתב האישום:

"קיבלתי הצעה שיש מוסד או משהו שתורם לאנשים בחו"ל שתואמים מעל גיל 80 וצריך לתת משהו לעו"ד שמה רותי, שאלתי אם אני יכול לראות אותה, אמר לי לא. נתתי לו את הסכום הזה והזה, לא זוכר כמה. נתתי לו את הכסף...".

12. התובע הגיש לבית המשפט מעטפה אותה קיבל הללי מאלפונסו, הנחזית למעטפה המיועדת להמחאה, ועל גביה מופיע שמו של הללי, וסכום של 35,200 ₪ (ת/1). דא עקא, שהמעטפה היתה ריקה - לא המחאה, ולא כלום.

בהמשך, הגישה התביעה צילום של כרטיס הסיים נשוא כתב האישום (ת/2), והללי הסביר כי: **"זה מה שהוא נתן לי שאני יכול להוציא עם זה 6,000 ₪. איך? אתה שם את זה ככה ויוצא לך 6000 ₪. אני לא יכול יותר..."**.

13. הללי לא ידע להצביע אילו ממשיכות הכספים בחשבונות הבנק שלו נעשו על ידי אלפונסו אולם ציין כי **"הרוב היה דרכו" ובהמשך הסביר כי כוונתו היתה "בין 60 ל 80 אחוז לטובתו של הנאשם"**.

14. הללי העיד אודות מצב רוחו בעקבות האירוע נשוא כתב האישום: "הרוב היה דרכו. לא זוכר טוב אבל אני עד היום אני קצת מאבד את הזה.. ואני מאותו יום אני מדוכא מאוד. ואין לי מצב רוח בכלל. כשאמרתי לו שיפסיק להוציא ממני כספים..."

15. הללי סיפר כי אלפונסו הורה לו שלא לספר לאשתו אודות משיכות הכספים והוסיף "הוא אמר אל תספר לה, הוא יודע לשכנע. מומחה. והייתי מאמין לו. תמיד. כל דבר".

16. הללי סיפר כי אלפונסו היה פונה אליו ואומר לו - "אנו צריכים סכום כסף. בוא איתי לכספומט". הללי היה מקיש את הקוד הסודי, ואלפונסו היה נוטל את כסף. בסופו של יום, העיד הללי כי אלפונסו גנב ממנו באופן זה "לפחות 50,000 ₪, אולי קצת יותר. אני חושב יותר". הללי העיד כי "יכול להיות" שאלפונסו השיב לו חלק מהסכום, והוסיף: "אם הוא החזיר הוא החזיר 100, או 500 אני זוכר אבל אני לא זוכר שהוא החזיר". בהמשך עדותו הוסיף הללי כי נזכר שאלפונסו השיב לידיו עוד 300 ₪.

17. בהמשך עדותו של הללי, הגישה התביעה שני מסמכים שהם "זכרון דברים" אשר ערך אלפונסו, וכן מסמכים נוספים שערך ומסר לידיו של הללי. הללי הוסיף לגבי ההתנהלות עם אלפונסו:

"... אני רציתי עוד דבר אחד לציין, שתמיד לקחתי אותו באוטו שלי והוא אמר 'עכשיו נלך לחפש מכונית שאתה רוצה'. היינו הולכים ולא היתה מכונית ולא היה שום דבר. אז הוא אמר שהולכים לאכול משהו. שאלתי אותו אם אפשר לדבר עם רותי... הוא היה מחכה לי שהייתי מסיים את העבודה וידע כמה כסף קיבלתי. אם נכנס לי ביטוח לאומי או משכורת, איך הוא ידע? לא יודע. אבל הוא ידע. אני לא יודע עד היום איך".

הללי אישר בהמשך כי אלפונסו שילם עבורו כאשר ישבו יחד במסעדות.

18. לשאלת התובע עם אילו תחושות נשאר לאחר כל המתואר, השיב כך:

"חרא בלבן. אני עומד לבכות עכשיו. זו ההרגשה, שדפקו אותי והאמנתי. אתה יודע איך אני אכול בפנים? למה? כי האמנתי? זה התודה שאני צריך לקבל? ... לא חשבתי שאני אהיה כזה קורבן ופרייר והוא שכנע אותי איך הוא שכנע. אל תספר לאשתך ושאלך אחד לא ידע. והייתי שומע לו. זה היה משהו קורע את הנשמה".

19. בסיום חקירתו הראשית העיד הללי כי ידע שאלפונסו הוא נוכל אבל "לא ידעתי שזה טררם עשו מזה", ובהמשך העיד: "... הוא שכנע אותי תמיד ועבד עלי. לא יודע איך. הייתי כמו ילד רץ אחרי רבי".

20. בסיום עדותו הראשית אישר הללי לשאלת התובע כי אין לו פנסיה, והוא עובד כקצין בטיחות במשרד התחבורה.

21. בחקירתו הנגדית, אישר הללי לשאלת באת כוחו של אלפונסו כי בבעלותו מספר מכוניות (פורד אנגליה, עמוד 5

שלושה רכבים של סוברו ג'סטי, טוטה קורולה על שם אשתו, חיפושית, אופנוע, ופונטיאק שקיבל במתנה) ואישר כי כל חייו עסק ברכבים בעבודתו.

22. לשאלת הסניגורית מדוע לא הפסיק את ההתקשרות עם אלפונסו לאחר שלא קיבל את כספו בתום העסקה הראשונה השיב: **"הטמטום הגיע ממנו זה הוא שכנע אותי ועבד עלי ותמרן אותי בצורה כזו, אני חושב שהוא שם לי באוטו חיישן כי ידע מתי אני מגיע הביתה. הוא היה מחכה לי בבית...".** הסניגורית הקשתה על הללי, והטיחה בו כי התקשר מאות פעמים לאלפונסו. הללי אישר את דבריה, והוסיף כי התקשר על מנת לדרוש את כספו. לשאלה מדוע, אם כן, המשיך לתת לאלפונסו כסף השיב:

"מאמון, מטומטום שנכנס לי לראש או שעבד עלי או שהפנט אותי. אני באתי איתו והבאתי לו כסף, לא יודע איך. עם הכלב הוא היה הולך לכספומט...".

23. הללי אישר לשאלת הסניגורית, כי חגג ביחד עם אלפונסו את יום הולדתו, וכן אישר שכאשר ישבו הם במסעדות, אלפונסו הוא ששילם את החשבון. לשאלת בית המשפט אודות הרגל זה, השיב הללי כך:

"כן, הוא שילם. למה הוא שילם? כי עשה משהו לא בסדר ולא מצא חן בעיניו אז רצה לפצות אותי כאילו...".

24. באת כוחו של אלפונסו הציעה להללי כי אלפונסו השיב לידי אלפי שקלים. הללי ענה, בהתרגשות: **"אם היו על השולחן אלפי שקלים אני עכשיו חותך את היד. את מאמינה לי עכשיו? אלפי שקלים לא היו על השולחן.. הוא החזיר אולי 100 או 200".**

25. בהמשך חקירתו הנגדית, סיפר הללי כי שילם לאלפונסו סך של 2,900 ₪ על מנת לרכוש מנוע לרכב, אולם זה מעולם לא סופק לו. בסופו של דבר, רכש את המנוע אצל אדם אחר.

26. הללי התקשה לספק תשובות לבאת כוחות של אלפונסו לגבי כל תנועה ותנועה בחשבוננו (ולמען הסר ספק: לבית המשפט אין כל טרזניה כלפיו בנדון), אולם חזר על כך שאלפונסו חייב לו 35,000 ₪, וכן אישר כי השקיע כ 17,000 ₪ באותה "רותי", כמפורט לעיל. כמו כן אישר הללי כי התכוון להעביר לאלפונסו עמלה לאחר שיקבל את התשלום מאת "החברה" עליה סיפר לו האחרון.

27. הללי סיפר שאלפונסו הגיע עימו להסדר תשלומים על מנת להשיב לו את חובו כדלקמן:

"ש. והוא טוען שמרוב לחץ הוא הביא לך את הסיים הזה שהוא לא דבר אמיתי. ואז אמר לך אני אחזיר לך את ה 6 ואפרוס לך לתשלומים. כל חודש 1000.

ת. כל חודש 6000

ש. כל שבוע 1000?

ת. כל שבוע 6000. כל חודש או שבוע 6000 ונגמור את החשבון. סליחה, כל שבוע. עם הסיים הזה

ש. והוא הביא לך כסף?

ת. לא".

28. ביחס לאישום השני, העידה דפנה בורובסקי, אימו של ישי בורובסקי. בעדותה הראשית סיפרה כי בנה סובל משיתוק מוחין מלידה, נכה בדרגה של מאה אחוז, חי באופן עצמאי בדירה משלו, בסיועה. כמו כן הוסיפה כי בנה עצמאי בפעולותיו לצורך ביצוע פעולות יום יומיות בסיסיות.

האם סיפרה כי חשדה התעורר לאחר שבנה מסר לה שאין הוא מצליח למשוך כסף בכספומט באמצעות כרטיס האשראי שנמצא ברשותו. בורובסקי הפיקה פלטים מחשבון הבנק של בנה, אותם העבירה למשטרה (ת/11). בד בבד, ביטלה האם את כרטיס האשראי, לאחר שהבינה כי משיכות הכספים לא בוצעו על ידי בנה.

29. באת כוחו של אלפונסו שאלה את בורובסקי, בין היתר, במסגרת חקירתה הנגדית, האם הכסף הוחזר, והיא השיבה בשלילה.

30. העד הבא שהעיד היה בנה, קורבן העבירה, ישי בורובסקי. יצוין כי נוכח אופיו של העד, התובע חקרו בחקירה ראשית, אולם בשאלות ממוקדות ביותר.

בורובסקי סיפר כי הוא סובל ממחלת CP וכי הוא נתמך בכיסא גלגלים מאז ילדותו. בורובסקי סיפר, לשאלותיו של התובע, כי אלפונסו, אשר זיהה עצמו בפניו בשם "סטיב", הציע לסייע לו למשוך כסף בכספומט, לאחר שהבחין שעשה דרכו בכסא הגלגלים, מכיוון בית הקפה בו ישב, אל עבר כספומט סמוך. בורובסקי ביקש למשוך 300 ₪, אולם "סטיב" "לחץ אפס" נוסף, ולקח את הכסף - 3,000 ₪. בורובסקי סיפר כי ביקש מאלפונסו להשיב לו את כספו, ואלפונסו הבטיח שיעשה כן, בהמשך (לשווא).

31. בורובסקי אישר כי אלפונסו הגיע בהמשך לביתו, שם מסר לידי אלפונסו את כרטיס האשראי שלו, על מנת שירכוש עבורו אוכל. בהמשך, העיד בורובסקי כי אלפונסו גנב ממנו, בנוסף, אלפי שקלים וזיהה את המשיכות בפלטי חשבון הבנק: 4,900 ₪ ו - 6,000 ₪. תמורת הכספים, העיד בורובסקי, הבטיח לו אלפונסו כי ירכוש עבורו קלנועית ואוכל. בורובסקי העיד כי אמר לאלפונסו שלא לקנות קלנועית, אלא להחזיר לו את כספו.

32. לשאלת התובע, איך הוא מרגיש "עם כל הסיפור הזה", השיב בורובסקי: **"לא טוב".**

33. בחקירתו הנגדית על ידי באת כוחו של אלפונסו, סיפר בורובסקי כי האחרון רכש עבורו אוכל, אולם לא החזיר לו כסף מזומן מעולם. בנוסף העיד בורובסקי בעניין זה:

"ש. לא היה שום מצב שביקשת ממנו שימשוך בעבורך כסף והוא הביא לך כסף ביד, למונית או נסיעות?

ת. אני רציתי את ה 300 לכיס שלי כי לא היה לי איך לחזור הביתה והוא לא הסכים".

34. בתחילת חקירתו הנגדית, התקשה בורובסקי להסביר הכיצד אלפונסו ביצע משיכות חוזרות באמצעות כרטיס האשראי שלו, כאשר אין חולק כי כרטיס האשראי לא נגנב ממנו. בורובסקי טען כי ישנה אפשרות למשיכת כסף ללא כרטיס, ולאחר מכן השיב: **"הכרטיס היה אצלי, מאיפה לו הכרטיס"**. ברם, בהמשך חקירתו הנגדית, אישר בורובסקי כי נתן מרצונו לאלפונסו את כרטיס האשראי, מכיוון שרצה בקרבתו, אולם הוא סיפר כי לא העלה בדעתו כי אלפונסו ימשוך ממנו כספים כה רבים בדרך זו.

הסדר הטיעון והטיעונים לעונש

35. ביום 19.6.18 הציגו הצדדים הסדר טיעון ולפיו יודה אלפונסו בעובדותיו של כתב אישום מתוקן, יורשע, והתביעה תעתור לעונש של 24 חודשי בפועל מיום מעצרו, ואילו ההגנה תטען ל - 16 חודשי מאסר בפועל, והכל לצד רכיבי ענישה נלווים. עוד הוסכם, כי כספים שנתפסו אצל אלפונסו בעת מעצרו, בגובה 18,210 ₪, יועברו לפיצוי המתלוננים, ואלפונסו יפקיד עוד סך של 8,500 ₪ לפני שיטענו הצדדים לעונש, אשר יועברו לנפגע אחר, שהאישום בעניינו - נמחק. כמו כן הוסכם כי יוטל מאסר על תנאי.

36. טרם טענו הצדדים לעונש עלתה אימו של אלפונסו, הגב' לבנה דרור, לדוכן העדים, על מנת ליתן עדות אופי אודות בנה. האם סיפרה כי בנה עבד בעבודות כפיים לאורך חייו, והרוויח לחמו ביושר, אולם לאחר מות אב המשפחה - התפרקה המשפחה, ומעשיו של אלפונסו הם חלק מכך.

האם סיפרה כי בנה ילד מחונן, מתנדב במשמר האזרחי, וכי עד למעצרו - לא ידעה כי פעל כפי שפעל (יוער, כי הנאשם הוא אכן נעדר עבר פלילי). האם ביקשה את רחמי בית המשפט על בנה.

37. התביעה טענה לעונש, ביקשה לגזור על אלפונסו את העונש המקסימאלי נוכח דפוס החיים של עושק וניצול חסרי ישע, לצד הונאת אזרחים תמימים "סתם", במסווה של עסקים לגיטימיים בתחום הרכב. התביעה התמקדה, מטבע הדברים, בעבירות שנעברו כלפי הללי ובורובסקי, זה קשיש וזה נכה במאת האחוזים, תוך הצביעה כי מדובר על דפוס פעולה, כאמור. לחומרה, הצביע התובע על כך שאלפונסו "הפך לחבר" של קורבנותיו, על מנת להכניס יד עמוקה לכיסיהם, ובכך לא רק גנב מהם, אלא גם ביזה אותם והשפילם.

38. מאידך גיסא, ההגנה עמדה בטיעוניה לעונש על כך כי אלפונסו הוא אדם בן 46, ללא עבר פלילי, שאינו עבריין מדופלם, אלא שהמצב המשפחתי הוא שהביאו אל ספסל הנאשמים. הסנגוריה הסבירה כי מות אב המשפחה - הרס את המשפחה, אשר אינה מתפקדת מאז, וכתב האישום דנא הוא ספיח של אותה טרגדיה משפחתית. אלפונסו ניסה לעבוד אחר מות אביו, אולם ללא הצלחה, עד שהפך לחסר בית, שהתגורר מעת לעת במכוניות נטושות, החי מן היד אל הפה. ההגנה טענה כי אין לזקוף לחובת הנאשם את ההוכחות שנוהלו, מכיוון שהדבר תרם לגילוי האמת בפרשה זו. ההגנה ביקשה שלא להשקיף על הללי בן התשעים כעל קשיש חסר ישע, שכן הקשר בין השניים נוצר על רקע חיבתו של האחרון למכוניות, ואלפונסו לא "צד" את הקשיש, אלא הוא זה שיצר קשר עם אלפונסו לאחר שמצא פתק שלו על גבי רכבו. כך גם לגבי בורובסקי; ההגנה טענה כי השניים נפגשו בבית קפה, וכי בורובסקי ביקש את קרבתו של אלפונסו, ועל כן העתיר עליו כספים. הסנגוריה עמדה על כך שמשפחת הנאשם חסרת כל, וכי אין המדובר בתיק של עושק, אלא של בדידות, לא רק של המתלוננים, אלא גם

של אלפונסו. עורכת הדין בן שבת ביקשה להסתפק ברף התחתון של מתחם העונש שנקבע על ידי הצדדים (הגם שלשיטתה הוא עצמו מחמיר מאד), והיא גרסה כי לולא המעצר עד תום ההליכים - אפשר שתיק זה היה מסתיים בעבודות שירות בשילוב הליך שיקומי. ההגנה ביקשה לתת ביטוי להודאה, להיעדר העבר הפלילי, לחרטה, להיעדר הצורך בהרתעה (נוספת) של הנאשם, בכסף שמסר לטובת הפיצוי (לרבות זה שנתפס אצלו). ההגנה הגישה שלושה פסקי דין לעיון בית המשפט (לא מצאתיהם רלוונטיים), וחתמה בהגשת מכתב מרב הכלא, לפיו אלפונסו משתתף קבוע בשיעורי הרב בכלא, וכי לשיטת אותו רב - הוא עבר שינוי "גדול מאד" בכלא.

39. הנאשם אמר את מילותיו האחרונה. מפאת חשיבות הדברים, להלן ציטוט נרחב מדבריו:

"אני מצטער על כל מה שקרה פה וכל מה שהיה. מאז שאבי נפטר ב 2014 לא יכלתי לישון אצלם כי כל יום הייתי בוכה. אז הלכתי. אבא שלי השאיר לי כסף והלכתי, הכרתי איזה גלית אחת, נשארתי איתה ושלמתי לה את כל הכסף של השכירות. ועם מה שנשאר לי חייתי שנה. בסוף מצאתי עבודה של חלקים של רכב, שמתי פתקים הגרר אמר לי את הסכום שהוא משלם, הייתי מתקשר לבן אדם, קונה ב 300-400 ומוכר ב 700. הייתי עושה את היומית. הייתי ישן באוטו 3 חודשים ופעם בשבוע הולך למלון וישן שם. אבל כל הזמן באוטו. הלכתי לעבוד בקפה 3 חודשים קבלתי 5500 אבל השכירות 3500.

לא היה לי כסף. כשהמשכתי לעבוד ראיתי מודעה של

אני מצטער על הכל אבל לא ידעתי שזה עבירות, לא התכוונתי לעשות להם רע. יש שם 40 מכוניות שהכל היה בסדר. אני מצטער מעמקי נשמת. לא ידעתי, אני פעם ראשונה בכלא. אני בכלא של תושבי שטחים וקשה לי מאוד. בקושי יש לי מנין. המפקדת אומרת שאני למופת והכל אני עושה. לא ידעתי שזה עבירות פליליות. לא תכננתי את זה. הכל קרה לי ככה. לא תכננתי ומה שיצא עשיתי. לא תכננתי כלום. אני מצטער מאוד".

מעשיו של אלפונסו מהווים מספר אירועים נפרדים

40. על פי הוראת סעיף 40 לחוק העונשין, הרי שחובה על בית המשפט שהרשיע פלוני במספר עבירות, לקבוע אם מדובר באירוע אחד, או במספר אירועים.

ברם, באותה נשימה קובע הסעיף, כי בית המשפט רשאי, לאחר קביעתו זו "לגזור עונש נפרד לכל אירוע, או עונש כולל לכל האירועים"; בבית המשפט העליון נשמעה כבר התמיהה מה הטעם והתועלת, איפוא, בדיון ובהכרעה בשאלת מספר האירועים, אם ממילא רשאי בית המשפט לגזור עונש נפרד לכל אירוע, או עונש כולל? (ראו את הרהורו של כבוד השופט סולברג בפרשת ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל**, סעיף 16 לפסק הדין, פורסם ביום 3.9.15).

41. בית המשפט העליון לא הותיר תמיהה זו ללא מענה, והבהיר כי מעבר לקיום מצוות המחוקק גרידא, ענין חשוב כשלעצמו, הרי שיש בקביעה זו תכלית פונקציונאלית, המקלה את מלאכת בית המשפט הגוזר את הדין, עת הוא מבקש ללמוד אנלוגיות מפרשות אחרות.

עמוד 9

42. הקביעה אם המדובר באירוע אחד או מספר אירועים היא כמעט למעלה מן הצורך, לאור המפורט לעיל, ונוכח העובדה כי הצדדים לא טענו דבר בקשר לסוגיה זו.

43. במסגרת הלכת ג'אבר, ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם ביום 29.10.14), קבע בית המשפט העליון את מבחן "הקשר ההדוק", לפיו - התשובה לשאלה מה הם גדרי ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד.

בית המשפט העליון (מפי כבוד השופטת ברק ארז) הטעים כי המובן שיינתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה, אולם סמיכות זמנים, או חלק מאותה תוכנית עבריינית גם אם היא מבוצעת לאורך תקופת זמן שאינה קצרה, מלמדת על אירוע אחד, ככלל.

44. בנסיבות פרשה זו, אני סבור כי מן הראוי, מטעמי הרציונאל הנטוע בתיקון 113 לחוק העונשין, ולאור העובדה כי אין מתקיים קשר הדוק בין מעשיו של אלפונסו, הן מבחינת סמיכות הזמנים, והן משום שהמדובר בקורבנות שונים, ובעבירה עצמאית בכל פעם, לקבוע כי כל אישום ואישום הוא אירוע נפרד, ובהתאם לקבוע מתחם עונשי נפרד.

45. זאת ועוד, ראוי להזכיר בעניין זה כי בית המשפט העליון, בפרשת **דלאל**, עמד על כך שקביעת מתחם נפרד לכל פרשה מבהירה לנאשם, ולאחרים שכמותו, כי עבירות המהוות כמה אירועים אינן "נבלעות" בענישה העיקרית, והן עומדות לעצמן, שוברן בצידן - כך בלשון כבוד השופט סולברג (סעיף 20 לחוות דעתו), וגם מטעם זה נכון להשקיף על מעשיו של אלפונסו כאירועים נפרדים.

מתחם העונש ההולם

46. בפרשה זו הציגו הצדדים "הסדר הטווח"; מה בינו לבין מתחם העונש ההולם? כך בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 921/17 **אבו זעילה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.5.2017) לענין זה:

"בית משפט זה חזר פעמים רבות על כך שהוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שנחקק לאחר ע"פ 1958/98, אינן עומדות בסתירה לגישת האיזון הראוי. דהיינו, הערכאה הדיונית מוסמכת ואף נדרשת לבחון הסדרי טיעון על רקע מתחם הענישה ההולם, שאותו יש לגבש בהתאם להוראות הקונקרטיות של תיקון 113 [ע"פ 512/13, פסקה 18; עניין מצגר, פסקה 16 וההפניות שם]. בהקשר זה ראוי לחזור ולהדגיש את ההבחנה בין טווח ענישה לבין מתחם ענישה; ברמה המבנית, טווח ענישה מוסכם נקבע בהסדר טיעון על ידי הצדדים, ואילו מתחם ענישה נקבע על ידי בית המשפט בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק. ברמה המהותית, טווח ענישה משקף את התוצאה של כוח המיקוח של כל אחד מן הצדדים להליך בנסיבות העניין, ולעומת זאת מתחם ענישה משקף קביעה נורמטיבית של בית המשפט בדבר האיזון הראוי בין השיקולים הרלבנטיים הקבועים בחוק [ע"פ 512/13, פסקה 17]."

וראו גם דברים שנקבעו בע"פ 6943/16 **גלקין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.1.2018) מאת כבוד השופט הנדל, כדלקמן:

"לטעמי, אין זה נכון או ראוי - ודאי במקרה כזה - להרחיב בקביעת המתחם. כאמור יש לאבחן בין רכיבי תיקון 113 לבין מידת ההתערבות של בית המשפט בהסדרי טיעון. בית משפט זה בהרכב מורחב קבע את הכללים הרלוונטיים בנדון (ראה: ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (1) 577, 621-620 פסקה 24 לפסק דינה של הנשיאה ד' ביניש (2002) (להלן: הלכת פלוני)). זהו המוקד. זאת, במיוחד בתיק מסוג זה, אשר על פני הדברים טווח הענישה המצוי בהסדר הטיעון לא נופל מחוץ למתחם הענישה. הדין הנדרש אינו נסוב סביב דחיית ההסדר, אלא סביב כימות העונש הסופי בתוך הטווח שנקבע. במקרים כאלה אינני סבור כי יש צורך להרחיב במלאכת קביעת מתחם הענישה. אין צורך להידרש למקרים קשים יותר בהם בית המשפט שוקל, על פי הלכת פלוני, האם להתערב בהסדר הטיעון".

47. הנה כי כן, יש לוודא כי "הסדר הטווח" שהוצג על ידי הצדדים עולה בקנה אחד עם מתחם העונש הראוי, וכן עם אמות המידה לבחינת הסדרי טיעון כפי שנקבעו במסגרת ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (1) 577 (2002). כך נעשה.

הערך החברתי המוגן ומידת הפגיעה בו

48. הערך החברתי המוגן הוא ההגנה על קניינו ורכושו של האזרח, כל אזרח, קל וחומר שכך ביחס לאזרחים מוחלשים יחסית, אם נכה הסובל משיתוק מוחין והוא בעל 100% נכות, ואם קשיש כבן 90, בהם פגע אלפונסו.

49. על הערך האנושי הזה, הבסיסי, עמד בית המשפט העליון, מפי כבוד השופט (כתוארו אז) ג'ובראן במסגרת רע"פ 5066/09 ירון אוהיון נ' מדינת ישראל (פורסם ביום 22.4.10), כהאי ליסנא:

"גניבה בדרכי עורמה מקשישים הינה מן המעשים הנקלים ביותר ויש בה מימד חמור שבעתים מכל מעשה גניבה אחר. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשים קשים אלו. זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה, שכן מצווים אנו לערך העליון של "וְהַדְרַת פְּנֵי זָקֵן" (ויקרא י"ט לב'). אשר על כן מצווים בתי המשפט להכביד את ידיהם כנגד אלו הרומסים ברגל גסה את ביטחונם האישי של הקשישים וגוזלים את רכושם בדרכים נלוזות. חייבים אנו להיות מנן של ברזל לאותם קשישים, למען יורתעו מבצעי עבירה בכוח מלפגוע באכלוסיה זו, וכל זאת ברוח הפסוק "אַל-תִּשְׁלִיכֶנִי, לַעֲת זָקְנָה; כָּכֻלֹּת פָּחִי, אֶל-תַּעֲזָבֵנִי" (תהילים ע"א, ט')."

וראו גם את קביעת בית המשפט העליון בע"פ 5931/11 דוד עבדולייב נגד מדינת ישראל, (פורסם ביום 22.10.13) שם קבע כבוד השופט (כתוארו אז) ג'ובראן את הדברים הבאים:

"אכן, בחברתנו קיימת תופעה מכוערת של פגיעה בחסרי ישע, כגון קשישים, בעלי

מוגבלויות וכו', מתוך הנחה כי יהיו טרף קל, שלא יתנגד ולעיתים אף אינו יכול להשמיע קול, פשוטו כמשמעו. לפגיעות אלה צורות שונות, בין במעשי שוד, בין בהונאות מסוגים שונים וברמות תחכום משתנות. המשמעות של פגיעות אלה, במופיעיהן השונים, היא פגיעה חזקה וקשה בביטחונם האישי של הקורבנות ושל קבוצות שלמות, החשות שאין להן עוד מקום מבטחים בו יוכלו להמשיך ולהתקיים בכבוד וללא חשש.

19. המגמה בה נקט בית משפט זה היא מגמה מחמירה ביחס לעבירות מסוג זה, המבכרת את ההגנה על החיים והגוף של קבוצות אלה על פני נסיבות אישיות ומקלות של נאשמים.. מגמה זו נכונה וראויה היא. בידינו חרב הענישה, אותה יש להניף במקרים המתאימים. קבוצות אלה של קורבנות אינן זוכות לתהודה ציבורית או לקול במרחב הציבורי באופן תדיר, ומגמת ענישה אחרת, עשויה לפגוע בתחושת הביטחון שלהן, ולעודד עבריינים פוטנציאליים להמשיך ולנצל קורבנות 'קלים' מסוג זה".

50. מידת הפגיעה בערך החברתי, זה הקורא להגן על האזרחים הנכים והקשישים, בחברה, היא גבוהה. לטעמי, לא יכולה להיות מחלוקת על כך, אולם בהמשך - ולו למעלה מן הצורך - אנמק זאת, תוך התייחסות לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

מדיניות הענישה הנהוגה

51. ההגנה הפנתה את בית המשפט לשלושה פסקי דין, בשנים מהם הוצג הסדר טיעון הכולל עונש מוסכם, ועל כן אין בהם משום סיוע רב. לא כל שכן, כאשר גם בחינה מהותית של תכנם הובילני למסקנה כי הם אינם רלוונטיים לענייננו.

52. כך למשל, במסגרת ת"פ (ב"ש) 43563-06-15 **מדינת ישראל נ' סילאגי** (ניתן ביום 15.1.2017), הורשע הנאשם בשורה של עבירות מרמה וזיוף, בכך שבהיותו עורך דין פעל, ביחד עם אדם אחר, להגשת תביעות בשם שלושה עשר ניצולי שואה לפחות בהתאם לתכנית פיצוי שגובשה מטעם ממשלה הונגריה. הנאשם הכין תצהירים, "אימת" חתימת הניצולים בכזב, מבלי שנפגש עימם, ומבלי שקיבל הרשאה מאת מי מהם. הנאשם העביר את המסמכים לאותו אחר שפעל עימו וקיבל תמורתם סך של 128,000 ₪. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין שנה לארבע שנות מאסר וקבע את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם. מקרה זה אינו דומה כלל לענייננו, הן בקשר למהות המעשים, והן לאור העובדה כי במקרה שם פורטו נסיבות חייו של הנאשם, כולל גילו המתקדם (כבן שבעים), אשר הובילו את בית המשפט לקבוע את עונשו בתחתית המתחם.

53. לא קל לאתר פסיקה שתהא זהה למעשיו של נאשם זה; מצאנו איפוא פרשה דומה, ממנה ניתן היה ללמוד לענייננו. בעפ"ג (חי') 43352-06-13 **אברהם נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.11.2013), התקבל ערעורו של המערער נגד גזר הדין שהושת עליו. המערער הורשע בתשע עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ושתי עבירות של הוצאת שיק ללא כיסוי.

המערער שימש כשמאי רכב, והוא נהג להציג עצמו בפני אזרחים תמימים כמי שיש ביכולתו לרכוש עבורם כלי רכב מעוקלים במסגרת הליכי הוצאה לפועל, במחיר זול ממחיר השוק. המערער התקשר עם אנשים שונים, והבטיח להם בכזב ובמרמה לספק להם את כלי הרכב ה"מוזלים", בידעו שאין בכוונתו ואין ביכולתו לעשות כן.

בהאמינם למערער, ועל סמך מצגיו הכוזבים, מסרו המתלוננים למערער סכומי כסף שונים כדי שירכוש עבורם כלי רכב מעוקלים במחירים מוזלים. במעשיו המתוארים, קיבל המערער במרמה ובנסיבות מחמירות **מאות אלפי שקלים**, ולא נתן כל תמורה.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם לכל אחד מתשעת האירועים נשוא כתב האישום נע בין 6 חודשי מאסר לשלוש שנות מאסר, וקבע את עונשו של המערער ל - 13 שנות מאסר בפועל, בין היתר בהתחשב **בעברו הפלילי המכביד ובמאסרים המותנים שעמדו לחובתו**.

בית המשפט המחוזי קבע כי המתחם שנקבע על ידי בית המשפט קמא הוא ראוי, אולם קיבל את הערעור נגד חומרת העונש, והפחית את עונשו של המערער ל 7.5 שנות מאסר בפועל.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

התכנון שקדם לביצוע העבירה

54. התביעה טענה, והצדק עימה, כי למעשיו של אלפונסו נלווה תכנון מוקדם, ואין המדובר במהלך רגעי, או חד-פעמי, או ספונטאני.

מסכת העבירות שבוצעו על ידי אלפונסו התפרשה על פני תקופה של כשנה וחצי, במסגרתה "התחבר" עם קורבנותיו, ופעל בשיטתיות על מנת לגזול את כספם בדרכי מרמה ותחבולה.

55. התכנון והתחכום במעשיו של אלפונסו באים לידי ביטוי בכך שפעל, בין היתר, על פי "שיטה": הוא הבטיח לאזרחים תמימים כי ירכוש עבורם רכבים, חתם על "זכרון דברים", נטל "מקדמה" בשווי אלפי שקלים בודדים - ובסופו של יום - נעלם. אם זה הוא אינו תכנון - לא אדע תכנון מה הוא.

זאת ועוד, במסגרת האישומים הראשון והשני, "התחבר" אלפונסו עם קורבנותיו, וניצל את האמון שרכשו לו על מנת לגזול את כספם במרמה ותחבולה. כך, למשל, הללי הקשיש סיפר כי סבר, בעת הרלוונטית, כי אלפונסו הוא "חברו הטוב". בורובסקי, בעל שיתוק המוחין, העיד אף הוא כי היה מעוניין בקרבתו של אלפונסו.

תוך מעשים מתוכננים היטב, רכש אלפונסו את אמונם של קורבנותיו האומללים -קשיש ונכה, וגזל את כספם במרמה תוך השפלתם ורמיסת כבודם.

כך למשל, הללי סיפר בבית המשפט כי אלפונסו שכנע אותו להסתיר את הקשר ביניהם מאשתו, וכי הוא האמין לו שיוכל לקבל את כספו באמצעות כרטיס "סים". גם מעובדות אלה ניתן ללמוד על התחכום והתכנון במעשיו של אלפונסו, שלא בחל בדבר על מנת להשיג את מבוקשו.

עמוד 13

הנזק שנגרם וצפוי היה להיגרם מביצוע העבירה

56. קורבנותיו של אלפונסו, אשר סברו בטעות כי הם רוכשים באמצעותו רכב חדש, הפסידו את כספי המקדמה ששילמו לו, ובהיעלמו העמידים מול שוקת שבורה. נזכיר גם את הנזק הכלכלי שנגרם לבית המלון נשוא האישום הרביעי, שם שהה אלפונסו אחד עשר ימים ובסופו של דבר נמלט בלי לשלם.

כאמור, הנזק המשמעותי ביותר כתוצאה ממעשיו של אלפונסו נגרם להללי ולבורובסקי. שניהם סיפרו, בעדותם בבית המשפט, כי מעבר לנזק הכלכלי הכבד שגרם להם אלפונסו, נגרם להם נזק נפשי כתוצאה מהתחושה שרומם, הושפלו, ושאדם שסברו בטעות כי הוא ידיד, ניצל את חולשתם ותמימותם - ולא רק שלא רצה בטובתם, אלא שיקר להם במצח נחושה - וגנב מהם אלפי שקלים. דומני כי הפגיעה באנשים הללו היא קשה יותר מבחינה נפשית, על רקע האמון שנפגע ותחושת הבושה של מי שחש כי הולך שולל ובכחש, לא פחות מאשר הפגיעה הכלכלית בהם, מי יותר מי פחות.

לא למותר, לענין זה, להזכיר את עדותו של הללי בבית המשפט, שסיפר על סף דמעות כי מאז המקרה הוא מדוכא: **"אין לי מצב רוח בכלל", "מאותו יום אני מדוכא מאוד", "אני עומד לבכות עכשיו... דפקו אותי והאמנתי... קורע את הנשמה".**

עם זאת, אין להפחית גם בנזק הכלכלי שנגרם להללי: המדובר בקשיש שעבר את גיל 90, והעיד בבית המשפט כי הוא עודנו עובד למחיתו ואין לו פנסיה. "אוסף הרכבים" שברשותו, אינו אלא מספר מכוניות ישנות, ולא יכול להיות חולק כי גניבת אלפי השקלים גרמה לו לנזק כלכלי ממשי.

נראה כי הנזק שנגרם לבורובסקי עולה באופן אינהרנטי מנסיבות המקרה: נכה, הסובל מלידה משיתוק מוחין, סבר, בטעות כמובן, כי אלפונסו רצה לסייע לו, ואף מעוניין להיות ידידו, אלא, שאותו "ידיד" גנב ממנו אלפי שקלים, תוך ניצול חולשתו.

האינטראקציה הראשונית בין אלפונסו לבורובסקי מגלמת, כשלעצמה, נזק כלכלי ונפשי משמעותי מאוד. נזכיר, כי עלה מכתב האישום המתוקן, שאלפונסו הגיע "לסייע" לבורובסקי במשיכת כסף בכספומט, וכאשר בורובסקי ביקש למשוך 300 ₪, הוסיף אלפונסו "עוד אפס", וגנב את שלושת אלפי השקלים שמשך בורובסקי. בורובסקי סיפר בעדותו בבית המשפט, כי ביקש מאלפונסו להחזיר לו לפחות סך של שלוש מאות שקלים על מנת שיוכל להגיע לביתו, אולם האחרון סרב.

57. לאור האמור לעיל, נוכח הפגיעה החמורה בערך המוגן, מדיניות הענישה הנהוגה, הנזק הכלכלי והנפשי שנגרם לקורבנותיו של אלפונסו, והעובדה כי מעשיו תוכננו היטב - אני קובע כי מתחם הענישה **לכל אחד ואחד מהאירועים** נע בין מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, כאשר כל מקרה שונה כמובן במהות וב"מחיר".

העונש הראוי לנאשם

58. כמפורט לעיל, הצדדים הציגו "הסדר טווה", וביקשו להשית על אלפונסו מאסר בפועל אשר נע בין 16 חודשים ל 24 חודשים, ועונשים נלווים.

עמוד 14

59. לאחר ששקלתי את השיקולים הצריכים לעניין בהתאם להלכת **פלוגי**, אני קובע כי הסדר הטווח הוא סביר וראוי, והוא עולה בקנה אחד עם מתחם העונש ההולם שנקבע לעיל, גם אם אותו הטווח נוטה לקולא. אני מאמץ, איפוא, את הסדר הטיעון.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להם השפעה על ביצוע מעשה העבירה, והפגיעה של העונש בנאשם ומשפחתו

60. כמפורט לעיל, אימו של אלפונסו העידה, בבכי, על השבר שנגרם למשפחתם לאחר מות האב, ועל מצוקתם הנפשית והכלכלית כתוצאה מכך. עוד סיפרה האם כי אלפונסו עבד למחייתו כל חייו, תרם את חלקו לפרנסת המשפחה ואף התנדב במשמר האזרחי.

האם סיפרה כי מאז הסתבכותו של בנה "**אני חולה ולא ישנה בלילות**".

61. אלפונסו העיד, כי מאז שאביו נפטר כלו כוחותיו הנפשיים, הוא לא היה מסוגל לשהות בבית הוריו, ומשם התגלגל למצוקה כלכלית גדולה, אף בלא מקום לישון.

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב

62. אלפונסו הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. בעדותו בבית המשפט מסר כי הוא מצטער מעמקי נשמתו, והוא לא התכוון להרע לאיש. כמו כן, הוגש מכתב מאת מורה מדרשה בכלא, לפיו אלפונסו "עשה שינוי גדול מאוד בזמן מעצרו", ומשתתף בכל השעורים.

לקחתי בחשבון את השינוי שעובר אלפונסו, ואת תפקודו התקין בכלא. ברם, לא נתתי מלוא המשקל ללקיחת האחריות על ידו. אלפונסו אמנם העיד בבית המשפט כי הוא מצטער ומתחרט על מעשיו, אולם באותה נשימה הוסיף - "**אני מצטער על הכל אבל לא ידעתי שזה עבירות... לא תכננתי את זה. הכל קרה לי ככה. לא תכננתי ומה שיצא עשיתי. לא תכננתי כלום. אני מצטער מאוד**". מילים אלה סותרות את הטענה כי יש בו חרטה או הבנה למעשיו הנקלים.

בנסיבות אלה, אני סבור כי לקיחת האחריות היא מוגבלת, מאד, ואלפונסו לא הפנים באופן מלא את חומרת מעשיו. אין בידי לקבל את הטענה כי האירועים נשוא כתב האישום "קרו לו", ואני סבור כי החרטה שהביע אינה מלאה, שלא לומר - מן הפה אל החוץ.

מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה

63. כמפורט לעיל, הוסכם בין הצדדים כי הכסף שנתפס ברשותו של אלפונסו - ₪ 18,210 יועבר כולו לטובת פיצוי הנפגעים, וסכום נוסף של ₪ 8,500 יופקד על ידו בקופת בית המשפט במסגרת הסדר

הטיעון (הסכום הנוסף - הופקד זה מכבר).

ראיתי לתת משקל לנכונותו של אלפונסו לפצות את קורבנותיו, חרף מצבו הכלכלי הקשה. שמתי לנגד עיני את העובדה לפיה הסכום הנוסף ששולם על ידו מקורו בהלוואות שלקחה משפחתו, ועליו להשיב להם את כספם. כמו כן, לקחתי בחשבון את דברי באת כוחו לפיהם הסכום אותו הסכים להעביר לטובת הפיצוי - הוא כל הונו, ועל כן הוא נותר חסר כל.

64. נתתי אף משקל לעובדה כי אלפונסו, בן 46, נעדר כל עבר פלילי, וכן לכך שכתב האישום תוקן משמעותית לקולא.

65. המסכת הפלילית שנפרשה לעינינו כאן היא מכוערת במיוחד. יש לו, לאלפונסו, יכולת "להפנט" אנשים, לשכנעם בכנות דבריו וכוונותיו, עד שהם נוהים אחריו, חלקם אף מבקשים את קרבתו, והכל - חלול. הרי לא היתה לאלפונסו כל כוונה להיות חבר של מי מקורבנותיו, לא היתה לו כוונה לספק להם רכבים. לנגד עיניו ראה אלפונסו רק את כיסם של קורבנותיו, לשם תחב ידיו, שלא כדין. לשפל המדרגה הגיע אלפונסו כאשר לא בחל "להידחף" למרחב הפנימי של נכה המתנייד על כסא גלגלים, והוא כבד פה (שמענו את עדותו מכמירת-הלב בבית המשפט), ושם "הציע" לאותו נכה סיוע בכספומט, תוך שאצבעותיו מרקדות על מסך המספרים, כך שהעלים **לכיסו** 3,000 ₪, תחת 300 השקלים שביקש הנכה למשוך לעצמו. הוא הדין בהתנהלותו המרתיחה של אלפונסו כלפי הללי, שבתמימותו חשב כי מצא מעין שותף לתחביבו, מכוניות הווינטאג'. כלי רכב אלה, כמו הללי עצמו - עניינו את אלפונסו כשלג דאשתקד, וכל מעייניו היו נתונים אך ורק לכספו של הזקן. בנסיבות אלה, חייב בית המשפט להניף חרבו גבוה-גבוה ולהפילה על מי שמתענה לחלש (כלשון כבוד השופט ג'ובראן, לעיל), ועל כן לא אוכל לתת משקל רב לעברו הנקי של אלפונסו, כמו גם למאמץ לגייס כמה אלפי שקלים כדי לפצות במעט את קורבנותיו. נתונים אלה - יש בהם כדי להנמיך רק קמעה את אותה החרב המונפת מעל לראש הנאשם בטרם תפגע בו, כפי שיפורט מיד להלן.

66. אשר על כן, נוכל כל המקובץ לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל לתקופה של 23 חודשים, בניכוי ימי מעצרו;
- ב. מאסר למשך 7 חודשים, אולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים יעבור כל עבירה בה הורשע במסגרת פרשה זו, לרבות עבירה של הונאה בכרטיס חיוב.
- ג. הנאשם יפצה את קורבנותיו כך:

1. את יעקב הללי בסך של 9105 ₪.
2. את ישי בורובסקי בסך של 9105 ₪.
3. את ליליאנה שטרנליב בסך של 4,200 ₪.
4. את ירדן בבאני בסך של 4,000 ₪.
5. את אנסטסיה לושק בסך של 3,500 ₪.

עמוד 16

6. את צח אורני אופיר בסך 8,500 ₪.

7. את יורם טלפיר בסך 2,000 ₪.

8. את בנימין רטיב בסך 8,500 ₪ (הופקדו בקופת בית המשפט).

ד. נוכח אופיין של העבירות - אני מטיל על הנאשם גם קנס בסך 4000 ₪, אשר ישולם תוך 6 חודשים מהיום, או 90 ימי מאסר תחתיהם.

מוצגים - לשיקול דעת קצין החקירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ' אב תשע"ח, 01 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.